

σε τόν κόσμο, απολύθηκε... Ζήεις... Τά πατίνια του έλακθρου αφύρξαν... "Άκουσε τάχα αϊτή τη φροά τί τρείς λέξεις ή Ναντέν... Δέν ξερω... Την είδα μόνο νά βγαίνει από τό έλικυθο εκμυδενισμένη, αδύνατη... Κατάβανε κανείς από τό πρόσωπό της πώς κ' ή ίδια δέν ήξερε αν άκουσε αϊτή ή αν δέν άκουσε τίποτε στο δρόμο της. Ό φρόδος της, καθώς κινούσε, την είχε κάνει, φαινετα, νά μήν ακούη, νά μη ξεχωρίση τους ήχους, νά μήν καταλαβαίνει...

Μά νά, επί τέλους, ήρθε ή άνοιξη, ο γλυκός Μάρτης... Ό ήλιος γίνιηκε πού θαυματούχος... Τό παγονίον μάς βουινό μαύρισε, έχασε τη λάμψη του, τά χιόνια του έλυωσαν τέλος... Τό πατινάρισμα έπαψε... "Έπαψε και ή φτωχή Ναδία ν' άκούη τά μεθυστικά έκεινα λόγια. Καί έγώ έτοιμαζόμουν νά φύγω από την Πετρούπολη γιά πόλιν καρό, γιά πάντα ίσως...

Αυό μέρες πρό της άναχωρήσεως, καθόμουν τό δειλινό στόν κήπο μου, πού χωριόταν από τόν κήπο της Ναδίας μ' ένα ψηλό καί πικνό φράχτη... Έκανε άκόμη άδεικό κούρο, μά ή άνοιξη μύριζε παντού. Σέ μά στιγμή πλησίασε τό φράχτη κ' άρχισε νά κυττάζω από μά χαρμάδια. Είδα σε λίγο τη Ναδία νά βγαίνει από την πόρτα της και νά στρέφει προς τόν ούρανό τό βλέμμα της τό θλιμμένο και γεμάτο άγαπία... Ό άνοιξιάτικος άνεμος σφύριζε στο χλωμό και καταβεθιμένο πρόσωπό της... Της θύμισε χωρίς άλλο τόν άλλο εκείνο άνεμο, πού ουρλιάζε άπάνω μας στο βουνό, γιατί άξασα ή ήψη της μελαγχόλησε, μελαγχόλησε ατερίγερτα... Ένα δάκρυ κούλησε στο μάγουλό της... Καί ή πτοχή κόρη άπλωσε τά δυό της χέρια σάν νά βίσκετε τόν άνεμο νά της ξαναφέρει άκόμα μά φροά έκεινα τά λόγια... Τότε έγώ, έπιποφειούμενος ένός σφυρίγματος του άνέμου, ψιθύρισα μ' οδυσημένη φωνή:

—Ναδία, σ' αγαπώ!...

Θεέ μου, τί ήταν αυτό πού έπαθε εκείνη τη στιγμή ή Ναντέν... Άρχισε νά φωνάζη, νά γελάη μ' όλη της την ύψη, ν' άπλώνη τά χέρια της προς τόν άνεμο, χαρούμενη, έντυχιμένη και τόσο ώραια!...

Και έγώ θά ξεφυγα μετά δυό μέρες...

Χρόνια πολλά έχουν περάσει από τότε πού συνέβησαν αυτά... Τώρα ή Ναδία είναι παντρεμένη και έχει τρία παιδιά. Μά δέν ξεχασε ποτέ τόν καυρό πού πηγαίναμε μαζί στο παγοδρόμιο και πού ο άνεμος της ψιθύριζε: «Ναδία, σ' αγαπώ...» Τά λόγια αυτά της είναι τώρα ή πιο έντυχιμένη, ή πιο συγκινητική, ή πιο ώραια άνάμνησις της ζωής της...

Έγώ όμως τώρα, πού είμαι πιά ήλιωμένος, δέν μπορώ νά καταλάβω γιά πούό λόγο έλεγγα αυτά τά λόγια, γιά πούό λόγο άστεειούμουν...

ΑΝΤ. ΤΣΕΧΟΦ

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

Η ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ ΣΤΟ ΚΑΣΤΕΛΛΟΡΙΖΟ

Μόλις ξημερώση ή πρωτομαγιά, τά κορίτσια του Καστελλόριζου πηγαίνουν νά φέρον άπ' τά πηγάδια ετ' άμίλητο νερό, κρατούντας στά χέρια τους τά λουλούδια πού μάζεψαν άποβαράς. Με τό νερό αυτό νίδονται έπειτα όλοι στο σπίτι. Στο τέλος παίρνουν κ' από ένα γλυκύσσια του τάπου ενιά νά περάση ο Μάης γλυκός σάν τό μέλι. Ό μήνας αυτός λένε πώς έχει πολλές ώρες. Έκ τούτου προήλθε κ' ή κατάρα: «Η ώρα του Μάη νά σ' είψη».

Η άραβωνισμένη, πού πηγαίνει νερό στο σπίτι της μελωούσης πεθεράς της, παίρνει από κει γιά δώρο ένα ή περισσότερα φλωρία, περασμένα σε μά μεταξωτή κορδέλλα ή σε μά χρυσοφραγμένη κλωστή. Άφού νιερουν με τ' άμίλητο νερό όλοι στο σπίτι της πεθεράς, είνονται στη νέα ενά τό φρέσι και στεφανωμένη και νά της τό φέρον κ' αύτηνης ή νύφες τών άδερφών της, γιατί ή νύφες τών πρώτο χρόνο τού γάμου τών συνηθίζουν νά πηγαίνουν κ' αυτές στην πεθερά τους εμαγιάντο νερό.

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΔΙΑΘΗΚΕΣ

Στό Νιού Χάβεν της Άμερικης άπέθανε τελευταία κάποια ιδιότροπη γορή, γνωστή γιά την άποτροφή της προς τους σκύλους.

Η άποθανούσα άφησε διά διαθήκης 50.000 δολάρια με την έντολή νά διατεθώ ό τόκος τών γιά την περιθαλίη τών πτωχών οικογενειών της πόλεως, πού δέν θά είχαν στο σπίτι τους σκυλιά. Μόλις έγινε γνωστό τό περιεχόμενο της διαθήκης, πραγματική πανολεσθία έγινε στους σκύλους, οι όποιοι έφρονέοντο κατά εκατοντάδας από τους κυριούς τών με την έλπίδα της συμμετοχής στο κληροδότημα της άπαύσια κινωδιωκτίας.

ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΚΑΙ ΞΕΝΑ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ, ΑΝΕΚΔΟΤΑ, ΑΣΤΕΙΑ

Σκυυιδινές προλήψεις

Στή Ζάκυνθο την πρώτη κάθε μηνός δέν μιάν γιά ποτικώς, φείδια κ' άλλα τέτοια ζώα, γιά νά μη γεμισθί στο σπίτι από αυτά.

Επίσης την πρώτη του μηνός δέν καλούν τόν γαϊτό, δέν αγοράζουν φάρμακα, δέν δέρονται τά παιδιά, δέν δανείζουν χρώματα.

Αν κανένας βγαίνοντας την πρωτομηνιά άπ' τό σπίτι του, άντιώση πλούσιον ή εργατικόν άνθρώπο, όλος ο μήνας θά περάση καλά γιά αυτόν. Αν όμως ο πρώτος πού θά δη στο δρόμο τυχών νάμια κανένας φτωχός ή τεματέλης, τότε ο μήνας θάμια άσχημώς.

Επίσης όποιος παίρνει την πρωτομηνιά χρώματα πού του χρωστούσαν, τά τρίβει στο κεφάλι του, κάνει τό σημείο του σταυρού και εύχεται τόν πρώην δειλέτη του.

Επίσης την πρώτη του μηνός ή νοικοκυρες στη Ζάκυνθο τόχουν σε κακό νά πάρουν φωτιά ή ξυδι από ξένο σπίτι, γιατί φοβούνται μήν τους συμβή καμιά σσηφορά. Άκόμα δέν αγοράζουν ποτέ την πρώτη του μηνός φάρμα, ούτε άφίνουν Έθραίο νά μηθί στο σπίτι τους.

Όταν βρέξη στις 3 Μαρτίου πιστεύουν ότι όλος ο μήνας θάμια βροχερός και λένε: «άφού βρέχεται ο σάνος, θά βροχή και ή σταφίδα», έννοώντας μ' αυτό ότι θάχουν βροχή και τόν Αύγουστο.

Κατά τόν Μάιο ο μοναχογύρος δέν κόβει ποτέ τά μαλλιά του, ούτε φτιάχνει κανούργια ρούχα, ούτε αγοράζει τίποτε γιά τόν έαυτό του. Στά σπίτια, όπου έχουν μοναχοπαίδια, δέν καθαρίζουν τόν Μάιο τίς άφραγες, ούτε φυτεύουν λουλούδια ή δένδρα, ούτε βραίνουν. Υπάκη: μάστακα τό σχετικό δίστιχο:

**Όπώκει γυό μονογετή
τό Μάη μήνα μή διαστή.**

Την παραμονή της πρώτης Αύγουστου, ή γυναίκες φέρονται από τη θάλασσα κάτω πέτρες, άπάνω στις όποιες είναι φτωχώνια χρώτα και τίς όποιες δυναμούν κοντάς σκυλλισμός. Τις πέτρες αυτές τίς βάζουν άποκάτω από τό κρεβάτι τους γιά νάχουν δροσιά και γιά νά φύγουν οι ψύλλοι...

Η Τρίτη θεωρείται και στη Ζάκυνθο ήμερα άποφοράς και πιστεύεται ότι όποια δουλειά κ' άν πάση κανείς Τρίτη, δέν θά του βγή σε καλό. Γιά την Πέμπτη πιστεύεται ότι έχει ενιά ώρα καλή και γιά τίς άλλες ήμέρες λέγεται τό ακόλουθο δίστιχο:

**Τετάρτη και Παρασκευή τά νύχια σου μη κόψης
και Κυριακή νά μη λουσθή: αν θέλης νά προκοψής.**

Όταν κανείς βγαίνοντας άπ' τό σπίτι του τό πρωί άνταμώση κάποιον στο δρόμο κ' εκείνος τόν ρωτήση πού πάει, τότε αυτός πρέπει νά γυρίση πίσω, αν θέλη νά μήν του συμβή κανένα κακό.

Τό βράδυ δέν έπιτρέπεται νά γυρίζουν άνέμυ, ούτε νά κόβουν τά νύχια, γιά νά μήν τους πάση καμιά άρρώστεια.

Όποιος βρίσκει τά μενάντζια μαύρο σκύλλο στο δρόμο του, πρέπει νά τόν μοντζέση με τά δυό τόν χέρια και νά πη:

**Όταν γεννήθηκε ο Χριστός
ή-αν τό σκυλλί σταυρός.**

Τό αίμα του άνθρώπου

Η καρδιά του άνθρώπου παράγει σε κάθε λεπτό 10.800 γραμμάρια αίματος. Τό αίμα, τό όποιον έχει παραγάγει ή καρδιά ένός άνθρώπου όδόντα χρονών, άνέχεται περί 1.544.002.560 χιλιογράμματα. Με τό αίμα αυτό ήμπορούν νά γεμισούν 154.440 πλοία χωρητικότητας 100 τόννων τό καθένα!... Αν υποθέσουμε ότι κάθε πλοίο άπ' αυτά έχει μήκος 40 μέτρων, τότε όλα μαζί θά καταλαμβάναν ήμκος 6.176 χιλιομέτρων! Αν δε τό αίμα τούτο μετεφέρθη διά βαγονίων μήκους δέκα μέτρων τό καθένα και χωρητικότητας 10 τόννων, τότε ή άμαζύστια θά καταλάμβανε 1.544.000 χιλιομέτρων. Όταν δηλαδή τό πρώτο βαγόνι θά έφτανε στο Βόρειο Πόλο, τό τελευταίο δέν θά είχε βγή άκόμα από την Άθήνα!

Ό άφορισμός του παπᾶ.

Μιά χίλια είχε δυό πεινιούς και μά νύχτα της τους έλεναν. Πήγε λοιπόν κ' αύτή στον πατά και τόν παρακάλεσε νά άφορίση τόν κλέφτη. Την Κυριακή ο παπάς, πού είχε κλέψει ο ίδιος τους πεινιούς της χίρας, βγήκε στην Έσρά Πύλη και είπε δυνατά:

—Χωρισνοί, όποιος έλεψε τους πεινιούς της χίρας, τά μαύρα από πάνω του ποτέ νά μήν τά βγάλη, κόκκινο φεί ποτέ του νά μη φορέση, τά γένεια του κ' τά μαλλιά του ποτέ νά μήν τά κόψη!...

—Φτάνει, παπά μου, φτάνει, πετάχτηκε ή χίρα. Πολύ βαρύνει ο άφορισμός σου...

